

TN-01-2015.indd I 24-12-2015 11:05:22

Tempora Nostra

27e Jaargang, nummer 3, december *2015*

Voorwoord	1
Terugblikken op Beekvliet 200 jaar	2 t/m 36
Beekvliet bij de tijd	37
Oud-Beekvlieters in het nieuws	39
Huidig Beekvliet in het nieuws	46
In memoriam Jan van Laarhoven	48
In memoriam Laurens van Vroonhoven	49
Personalia	51
Colofon	52
Antwoordcoupon	III

TN-01-2015.indd II 24-12-2015 11:05:23

Voorwoord december 2015

Leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter TN

Alles wat ik eerder schreef over de viering van B200 kan intussen met superlatieven worden aangevuld. Hoewel ik 'slechts' de officiële opening van woensdag en de reünie op zaterdag heb meegemaakt, voel ik me alleen al daardoor overspoeld met gevoelens van bewondering en vooral voldoening. Verslag doen van de festiviteiten in deze kleurrijke uitgave van Tempora Nostra betekent vooral veel indrukken in woord en beeld weergeven. Maar dit doet bij lange na geen recht aan wat bijna 2000 reünisten beleefd hebben en al helemaal niet aan de geweldige prestatie die bij de organisatie ervan door ontelbaar velen is verricht.

Bewondering voel ik wanneer de inleiders bij de openingsbijeenkomst met zoveel waardering voor hun oude school terugblikken.
Herkenning ervaar ik, als schoolgenoten tijdens hun podiumpresentaties of in de wandelgangen bij de helaas veel te korte gesprekken mijn geheugen opfrissen. Nostalgie bekruipt me, als ik met anderen speur naar de sporen van Beekvliet tijdens de wandeling langs wat eens was.

Zowat alles rond de viering van Beekvliet 200 komt in deze uitgave nog een keer voorbij. Onthullingen bij 'Schoolgenoten' en in de 'Beekvliet Talks', theater van toen, 15 jaar Beekvliettoneel, de tentoonstelling over het oude Beekvliet en de verhalen van docenten voor een volle bak. Er was gewoon te weinig tijd om aan alles te proeven. Een topper is en blijft natuurlijk het indrukwekkende boek 'Beekvliet 200 jaar buitengewoon', echt compleet met de prachtige DVD van Ellen van Kempen. Die laatste bevat fragmenten uit 18 gefilmde interviews. Van een drietal gesprekken is nu ook het volledige verhaal te volgen op de website B200. En als je daar toch bent, kijk dan ook eens naar onthullende herinneringen van reünisten.

Het bestuur van de reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat cum suis heeft zichzelf overtroffen in vindingrijkheid, organisatietalent (met 150 vrijwilligers) en uithoudingsvermogen.
Zij en wij kunnen met deze Tempora Nostra eens lekker achterover leunen en samen constateren dat de jubileumviering in alle opzichten subliem was: Beekvliet in optima forma!

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter Tempora Nostra

TN-01-2015.indd Sec1:1 24-12-2015 11:05:25

Rector van Gymnasium Beekvliet

"Mijn naam is Caroline Emilie Louise Gertruda Faassen en ik ben rector van dit prachtige en prestigieuze Gymnasium Beekvliet."

Rector Carla Faassen

Zo begon mijn dankwoord geheel in stijl van de prachtige toneelvoorstelling Het Nest, opgevoerd tijdens onze jubileumweek. Dankbaar kijk ik terug op een heel mooie week waarin zelfs de weergoden ons zeer goed gezind waren. De triatlon, de Grote Beekvliet Pubquiz, de officiële opening, de tentoonstelling, de leerlingendag, de personeelsdag en de reünie waren allemaal een groot succes waarin het Beekvlietgevoel hoogtij vierde. De tomeloze inzet van oud-leerlingen, leerlingen, docenten, oud-docenten en zelfs ouders van oud-leerlingen hebben voor een onvergetelijke week gezorgd. De uitspraak van een leerling zegt genoeg: "Ik vond het jammer dat ik vrijdag vrij was."

Toen ik aan mijn toenmalige collega vertelde dat ik bij Gymnasium Beekvliet ging werken, zei hij: "Mijn zoon heeft op Beekvliet gezeten en hij heeft daar vrienden voor het leven ontmoet." Ik denk dat die uitspraak voor veel leerlingen van Beekvliet geldt. De opkomst op de reünie is daar, denk ik, een bewijs van. Op deze aarde leven ongeveer 3400 oud-Beekvlieters; daarvan zijn er liefst 2000 op de reünie geweest.

Carla Faassen,
Trotse rector van Gymnasium Beekvliet

Cees ter Stege overhandigt het eerste exemplaar van zijn boek aan Carla Faassen.

TN-01-2015.indd Sec1:2 24-12-2015 11:05:27

Beste Beekvlieter,

Het was een mooi dag op 3 oktober 2015.
Dankzij het weer.
Dankzij de prachtige locatie.
Dankzij de ruim honderd vrijwilligers.
Dankzij de strakke organisatie.
Dankzij de sponsoren.
Dankzij de cateraars.
Dankzij de archiefgroep en de samenstellers van de expositie.
Dankzij de leerlingen van Beekvliet achter de bar en op veel andere plaatsen.
Dankzij de deelnemers aan “Schoolgenoten”.
Dankzij de inspirerende sprekers bij de BeekvlietTalks.
Dankzij de oud-docenten en –rector, die drukbezochte lessen gaven.
Dankzij de makers van het jubileumboek en de film.
Dankzij de sprankelende toneelgroep.
Dankzij de “originele” band.
Dankzij de DJ’s.
Dankzij de (oud)lerarenband.
Maar vooral dankzij JOU! Want zonder reünisten valt er niets te herenigen.
Wat hebben we een hoop herinneringen opgehaald, en veel contacten weer aangehaald. Vaak leek het de dag van gisteren.
Een dag om niet te vergeten. Een dag om te herinneren. Nunc meminisse iuvat.

Martijn van Hulten
voorzitter NMI

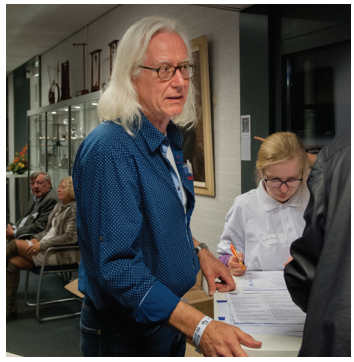

TN-01-2015.indd Sec1:3 24-12-2015 11:05:34

200 jaar Beekvliet

TN-01-2015.indd Sec1:4 24-12-2015 11:05:41

TN-01-2015.indd Sec1:5 24-12-2015 11:06:07

Een zitting in goede Beekvliet-traditie

door Tjeu van Ras

Feestelijk en geheel in de traditie van Beekvliet. Het oude Beekvliet en het moderne Beekvliet op een middag bij elkaar bij de opening van de jubileumweek op 30 september. In de aula van Beekvliet zag en hoorde het gezelschap genodigden de geschiedenis van 200 jaar Beekvliet voorbijkomen. Met een openingstoespraak van rector Carla Faassen, die het oude en huidige Beekvliet schetste als een tijdperk met een rijke traditie. Van de oprichting van het seminarie in 1851 tot nu.
Wat is Beekvliet zonder die tradities? Diezelfde dag beleefden de leerlingen van het huidige Beekvliet een sportieve dag met een kleine triatlon. Carla Faassen verwees ernaar. “Wat is Beekvliet zonder leerlingen, zonder de bijzondere vorming op gebied van sport, toneel, muziek en internationale contacten?” Carla Faassen verhaalde nog eens over haar eerste kennismaking met Beekvliet, nog voordat ze drie jaar geleden definitief benoemd werd tot rector. Ze bezocht een toneelvoorstelling van de leerlingen en was meteen gegrepen door wat ze op het podium en in de zaal zag. Het heeft haar keuze voor Beekvliet bepaald. En vervolgens kon ze twee prachtige schilderijen van Jan Lurinks laten zien, oud-

Joël Cahen

TN-01-2015.indd Sec1:6 24-12-2015 11:06:30

Broer en zus

leerling van het kleinseminarie, oud-docent aan zowel het seminarie als het zelfstandige gymnasium Beekvliet en nog altijd met Beekvliet verbonden.
Oud-leerlingen Joel Cahen en Peter-Paul Verbeek waren de gastsprekers van deze middag. Cahen was tot die dag directeur van het Joods Historisch Museum in Amsterdam, Verbeek is hoogleraar Filosofie van Mens en Techniek. Beiden vulden op hun eigen manier het Beekvliet-jaarthema Medio Mundi in.
Joel Cahen deed dat door een vergelijking te maken van de katholieke met de joodse emancipatie, door in te gaan over de heftige discussie over de opvang van vluchtelingen, die hij verbond aan de Jodenvervolging in de Tweede Wereldoorlog. “Dat historisch dieptepunt speelt nu mee in de discussie over vluchtelingen.” Europa stond centraal in zijn rede. Hij haalde een interview aan met Paul Scheffer, die constateert dat Europa weer echt in het nieuws is. Als directeur van het Joods Historisch Museum vertelde hij over zijn ervaringen. Joel Cahen over zijn Beekvlietperiode: “Hier werd ik gevormd en werden mijn creatieve krachten naar voren gehaald en werd ik van het idee afgebracht dat ik misschien maar als zoon van een kleine Bossche industrieel, economie of rechten moest gaan studeren om zo een echte baan te kunnen nastreven. Het werd geschiedenis.” Om zijn rede af te sluiten met: “Zo ben ik vanuit een Vughts joods gezin hier terechtgekomen, op een katholieke school in een periode van grote veranderingen en vooral ontkerkelijking. In de omgeving van die twijfel ben ik gevormd: Medio in Mundo.

TN-01-2015.indd Sec1:7 24-12-2015 11:06:33

Peter-Paul Verbeek sprak over zijn 'vormende periode op Beekvliet'. "Een bruisend leven eromheen, met muziek, toneel, de schoolkrant en met engagement." Verbeek sprak over Beekvliet, de wereld van het midden, ook aanhakend op Medio Mundi. Dat splitste hij in drie hoofdthema's: in het midden, er middenin en het juiste midden. En zoals dat bij Beekvliet past vormden de klassieken het slot van zijn betoog. De oude Grieken, met name Aristoteles haalde hij aan en het verhaal van Daedalus en Icarus om te laten zien dat techniek en ethiek toen al een thema vormden. Beekvliet staat voor hem voor een brede vorming, voor kritisch nadenken. Zeker niet voor een elitaire school. "Iedereen is er welkom. Ik voel veel dankbaarheid.

Eliane Deméris kreeg deze middag de poëzieprijs uitgereikt door OMO-voorzitter Eugène Bernard. Ze las haar gedicht 'Tijd' voor. En zo lieten de oud-leerlingen Steven en Daniëlle Bourne op respectievelijk cello en piano horen hoe mooi Bach en Mendelssohn kunnen klinken. En de tweedeklasser Mart Eltman stal al helemaal de show met zijn pianospel. Met de Minutenwals van Chopin kon hij zijn talenten tonen. De muziek paste in ieder geval geheel in de tradities van het twee eeuwen oude Beekvliet. Twee eeuwen, die door oud-leerling Cees ter Stege – met hulp van velen – in een omvangrijk boek zijn beschreven. Een idee, dat bij de viering van het 195-jarig bestaan is ontstaan. Een lijvig boek is het geworden met een dvd met daarop een documentaire van eveneens oud-leerling Ellen van Kempen over Beekvliet en zijn geschiedenis. Rector Carla Faassen kreeg het eerste exemplaar aangeboden.

Peter Paul Verbeek

TN-01-2015.indd Sec1:8 24-12-2015 11:06:37

Mart Etman klas 2a

Bisschop Antoon Hurkmans van Den Bosch – voor het eerst op Beekvliet sinds hij 17 jaar geleden bisschop van Den Bosch werd – sprak nog heel kort zijn felicitaties uit, als opening voor de tentoonstelling over 200 jaar Beekvliet. Medesamensteller van de tentoonstelling Kees Quinten, leidde hem daar rond.

TN-01-2015.indd Sec1:9 24-12-2015 11:06:40

Openingsdag jubileumweek Beekvliet, maar dan anders

Door Mirjan Boot – de Werd

Woensdag 30 september 2015, het uur U is genaderd. De officiële openingsdag van de 200-jarige jubileumfeestweek van Beekvliet is aangebroken. In de ochtend zullen alle Beekvliet-scholieren deelnemen aan 1/8 deel van een trio-triatlon, geheel in stijl van de school. Wie heeft immers niet in z'n Beekvliettijd een dergelijke sportieve activiteit meegemaakt? 's Middags, als de leerlingen vrij zijn, is er een feestelijke opening met gastsprekers en aansluitend een receptie.
Als oud-leerling, vrijwilliger, echtgenote van een oud-Beekvlieter en moeder van een huidige Beekvlieter, staat 30 september 2015 geheel in het teken van mijn oude school. Ik kan er echt niet omheen.....
08.00 uur: manlief vertrekt alweer naar Beekvliet om als vrijwilliger de laatste puntjes op de bekende 'i' te zetten voor het feest.

09.00 uur: Enkele derdeklassers van het mannelijke geslacht druppelen binnen. Ze zullen 1/8 deel van de triatlon zwemmen in het Dommelbad. Met veel bravoure, maar ook teamspirit jutten de jongens elkaar op tijdens de autorit naar Boxtel, om sportief de wedstrijd aan te gaan.

TN-01-2015.indd Sec1:10 24-12-2015 11:06:44

9.40 uur: Uitleg en opstelling in het Dommelbad. De tweedeklassers zwemmen al de 500 meter en met een supertijd van 9 minuten, komt de eerste zwemmer uit het water. Enthousiast wordt er geklapt door de derdejaars, wat vervolgens tot en met de laatste zwemmer volgehouden wordt!

10.00 uur: Start 500 meter zwemmen derdejaars. Er heerst een gezonde onderlinge competitie. Maar niemand is opgewassen tegen de geoefende wedstrijdzwemmer Jochem Kampman die als eerste na 8 minuten uit het zwembad klimt.

10.20 uur: Spontaan wordt ik geïnterviewd door Omroep Brabant. De reporter is de gehele dag aanwezig om ieder uur vijf minuten live verslag te doen van de jubileumdag. De vijf minuten zijn zo voorbij en verbijsterd realiseer je je, dat je 's ochtends nog niet kon bevroeden dat je verkeringstijd een paar uur later op de radio te horen zou zijn.

10.30 uur: De zwemmers zitten alweer in de auto op weg naar Beekvliet. Via mobiele telefoons houden de teamleden elkaar op de hoogte. Al fietsend wordt er over en weer gebeld om de stand van zaken door te geven en tactieken uit te wisselen. Mijn auto lijkt ineens verdacht veel op een commandocentrum.

13.00 uur: Echtgenoot komt even thuis om te lunchen. Het logistieke gedeelte is klaar, na anderhalve week voorbereiding. Als parkeermeester staat hem 's middags echter een nieuwe taak te wachten. Ondertussen is zoonlief met enkele Beekvlieters aan het gamen geslagen. De Grote Beekvliet200-quiz in één van de feesttenten wordt voor lief genomen.

14.15 uur: Eindelijk zelf op Beekvliet aangekomen. Indrukwekkend is het om de tenten en aankleding te zien, wetende hoeveel uren werk de afgelopen tijd daarin is gestoken door vele (oud-) Beekvlieters, jong en oud. Het zonnetje straalt volop op het basketbalveld, dat omgetoverd is tot een heus terras. Diverse vrijwilligers lopen tevreden en goedgemutst rond. Het is werkelijk een stralende dag!

14.35 uur: In de aula is het nog stil op wat crewleden na.

14.45 uur: De cellist en pianiste, Steven (2006) en Daniëlle (2004) Bourne spelen in. Een genot om naar te luisteren in de nu nog redelijk stille aula. Beiden hebben afgelopen jaar meegespeeld tijdens het Prinsengrachtconcert.

15.00 uur: Genodigden druppelen binnen. En een kwartier later wordt de prachtige muziek al overstemd door de welkome weerziens van docenten, ouders van Beekvlieters, buurtbewoners en leden van diverse comités. Jawel, daar ontwaar ik oud-klasgenoot Peter-Paul Verbeek. Geen spat veranderd na 27 jaar, maar inmiddels wel professor en één van de gastsprekers van vanmiddag.

TN-01-2015.indd Sec1:11 24-12-2015 11:06:45

Zo leuk om elkaar na al die jaren weer even de hand te schudden; een mooi voorproefje voor de reünie op zaterdag.

15.35 uur: Directrice Carla Faassen opent de 200ste verjaardag van Beekvliet met de presentatie van twee klassieke schilderijen die door Jan Lurinks (red. oud-tekendocent) aan Beekvliet zijn geschonken.

15.45 uur: Eerste spreker Joël Cahen, met mijn geboortejaar 1969 als eindexamenjaar, spreekt op zijn laatste dag als directeur van het Joods Historisch Museum de gasten toe. Zijn anekdote, dat hij als vreemde Joodse eend in een katholieke bijt, zich toch gevormd voelde door Harry Kapteijns en Willy Knippenberg, tot 'medio in mundo', geeft de kracht van Beekvliet treffend weer.

16.20 uur: Uitreiking Poëzieprijs met overall-winnaar Eliane Deméris. De zesdeklasser draagt haar winnende gedicht "Tijd" voor. De zaal is stil. Het gedicht zou zeker niet misstaan in een gedichtenbundel van één van onze klassieke dichters.

16.30 uur: Professor dr. ir. Peter-Paul Verbeek (1988) houdt zijn voordracht over de vervagende grens tussen mens en techniek. Interessant want waar ligt de ethische grens tussen de snelle technische ontwikkelingen en menselijkheid? Genoeg stof om over na te denken.

TN-01-2015.indd Sec1:12 24-12-2015 11:06:45

16.55 uur: En dan mag na enkele jaren noeste arbeid, auteur Cees ter Stege, het Beekvliet jubileumboek presenteren. Het eerste exemplaar wordt symbolisch aan Carla Faassen overhandigd.

17.05 uur: Als kers op de taart laat regisseur Ellen van Kempen een kort fragment zien van de Beekvlietfilm, die als dvd bij het boek aangeboden wordt. En zelfs in dat korte fragment proef je hoe bijzonder Beekvliet door de jaren heen nog steeds is.

17.12 uur: Hét Beekvlietlied wordt als muzikaal intermezzo gezongen door een koor van schattige brugklassers o.l.v. Silke Jansen. Het lied is in up tempo gemoderniseerd. Even wennen, maar gelukkig blijft in mijn hoofd nog steeds het ongeschreven “ta tada, ta ta, ta tada” aan het einde van het refrein opborrelen. En dan blijkt hoe treffend de tekst van het lied is na 27 jaar van school te zijn. Hmmm, word ik nou zo emotioneel? Of is het de leeftijd? De entourage? Ik glimlach bij de opmerking van de dirigente, dat het lied nog steeds gezonden wordt tijdens het brugklaskamp. “Beekvliet houd stroom!”

17.15 uur: Als bijzondere afsluiting van deze middag, spreekt bisschop Hurkmans voor het eerst op Beekvliet. Het doet hem goed, zegt ie, om te zien dat Beekvliet geen leerfabriek (meer) is, maar een leefgemeenschap! En daarnaast schroomt hij niet om ook een zwarte bladzijde in de katholieke geschiedenis even aan te roeren om hiermee te benadrukken dat vooral het goede herinnerd en gevierd dient te worden.

17.20 uur: Samen met oud-regent Ooms opent de bisschop de tentoonstelling, speciaal ingericht voor het jubileum in de voormalige studiezaal.

17.40 uur: Vertrek van Beekvliet om vervolgens naar een cursus te gaan. De receptie laat ik voor wat het is. Die hou ik wel tegoed voor zaterdag, De Reünie!

TN-01-2015.indd Sec1:13 24-12-2015 11:06:49

Beekvliet 200: het was groots!

Door Kees Quinten

Over de voorbereiding van de reünie wil ik het niet hebben. Groot, groter, grootst kwamen de ideeën naar voren bij de brainstormsessies in juni 2014. Niet naar de Huif, tenten moesten er komen! Een programma van 14.00 uur tot 2.00 uur met tal van Beekvlietartiesten! Enthousiasme en deskundigheid, taai volhouden om ideeën gerealiseerd te krijgen. Organisatietalent van Beekvliet-bodem!

Rond een uur kwamen de eerste gasten binnen, nog wat onwennig in het voor hen onbekende gebouw. Bijna 2000 mensen zouden hen volgen. De onwennigheid was snel verdwenen. In de lange rij ontstonden al snel geanimeerde gesprekken.

Eerst naar de tentoonstelling. Tweehonderd jaar Beekvliet in beeld. Het was er al snel gezellig druk, en dat is niet anders geworden. Naar de grote tent voor de opening. Veel mensen van mijn jaar (examen 1967). De meesten heb ik vijf jaar geleden bij de vorige reünie gezien, maar bij sommigen was het bijna 50 jaar geleden!

In de Aula begint: “Schoolgenoten”. Gespreksleiders Tjeu van Ras en Evy van der Aa praten met jonge en oudere oud-Beekvlieters over toen en nu. Piet

Kijken naar foto’s van vroeger

TN-01-2015.indd Sec1:14 24-12-2015 11:06:49

Bijkletsen in een lekker najaarszonnejte

Bakermans, in de jaren ’60 surveillant op het kleinseminarie en later pastoor in Son, en Johannes van Voorst tot Voorst, 2 jaar geleden priester gewijd; vader Marc, leerling en leraar op Beekvliet en zoon Stefan Kapteijns, Irene Sloet, kwam als een van de eerste meisjes in 1966 als externe leerling op klas 6 en Sietske van Nassau, examenjaar 2012, zeer actief o.a. als “ambassadeur” voor Edukans.

Daarna naar de lezing van oud-rector Arnold Wintjes voor een volle aula. Hij begint met een anekdote over de Laatste Schooldag. ’s Morgens vindt hij een geit, vastgebonden in de tuin. Voor mijnheer Windjes, van zijn dierbare zesdeklassers. Later op school een boze mevrouw, die haar dier zeer mist. Maar ook serieuze aandacht voor de moeilijke periode waarin het seminarie door het bisdom verkocht moest worden en het voortbestaan van Beekvliet aan een zijden draadje hing. Uiteindelijk de bouw van de nieuwe school en daarna een gestage groei en voortdurende uitbreiding van het gebouw. Persoonlijke aandacht en, indien nodig, persoonlijke begeleiding was en is het handelsmerk van Beekvliet.

Even langs de leslokalen. De lokalen zijn meer dan vol en het gaat er gezellig aan toe. Harrie Puttiger is voor zijn tweede les uitgeweken naar de gymzaal, omdat een gewoon lokaal veel te klein was!

In de themalokalen – met foto’s van het brugklaskamp, zeil- en skikamp , en reizen naar Luxemburg of de Ardennen, naar de Provence, naar Rome en naar Griekenland – zoeken veel mensen naar foto’s van hun eigen klas. Veel van de sfeer is herkenbaar, ook al staan er niet altijd jaargenoten op de foto’s.

TN-01-2015.indd Sec1:15 24-12-2015 11:07:04

Tijd voor “Beekvliet Talks”. Hier presenteren oud- leerlingen wat hen na Beekvliet bezig houdt. Ik ga naar de laatste lezing, van Winy Maas. Van het landelijke Schijndel naar Beekvliet, waar leraren als Harrie Kapteijns, Sineke Pollmann en Ad Smits hem leerden “over de heg te kijken”. Als architect terug naar Schijndel voor de Glazen Boerderij en via de nieuwe Markthal in Rotterdam en een grachtenproject in Amsterdam naar nieuwe opdrachten in Singapore en Dubai.

Dan naar de grote tent voor het eten. Buffetten in Hollandse, Italiaanse, Amerikaanse en Chinese sfeer. Mijn jaargenoten kiezen voor Chinees en daar sluit ik me snel bij aan. Beekvliet van toen herleeft. Toch vreemd hoe ieder dat zelfde voorgeprogrammeerde leven van de jaren ’60 op zijn eigen manier beleefd heeft en zich dezelfde dingen heel anders – of helemaal niet meer – herinnert.

In de kleine tent begint het toneelstuk “het Nest”. Onder regie van Sofie van der Vleuten hebben een aantal spelers van de laatste 15 jaar in anderhalve dag een toneelstuk in elkaar gezet met elementen uit de voorstellingen van de laatste jaren. Het wordt een wervelende show.

Vervolgens start het feestprogramma in de grote zaal met een optreden van de lerarenband. Veel bekende – en voor mij ook een aantal onbekende – gezichten. Maar spelen kunnen ze nog steeds! Daarna wisselen de band The Originals, met oud-leerlingen Hans en Eric Vorstenbosch, en d.j. ’s Lindo Duval en Siep Swinkels elkaar in een vlot tempo af.

De stemming zit er vanaf het begin goed in. De temperatuur en het volume lopen geleidelijk aan steeds verder op, dus op weg naar de kleine tent, waar “bruin café muziek” gedraaid wordt. Het is de hele dag al mooi weer geweest, en ’s avonds koelt het maar langzaam af, dus staan er nog honderden mensen buiten, waar je je het beste verstaanbaar kunt maken. Zo duurt het een uur voor ik de kleine tent bereik.

Voor ik het weet is het één uur en moet ik op zoek naar mijn particuliere chauffeur. Morgen om 9.00 uur terug naar Beekvliet om af te breken. Want maandag moet de school weer draaien. Wat een vooruitzicht!

Maar het was GROOTS!

TN-01-2015.indd Sec1:16 24-12-2015 11:07:17

Boek en dvd: verbondenheid met Beekvliet

Een terugblik met de makers van het Beekvlietjubileumboek en de dvd Beekvliet 200 jaar buitengewoon, Cees ter Stege en Ellen van Kempen.

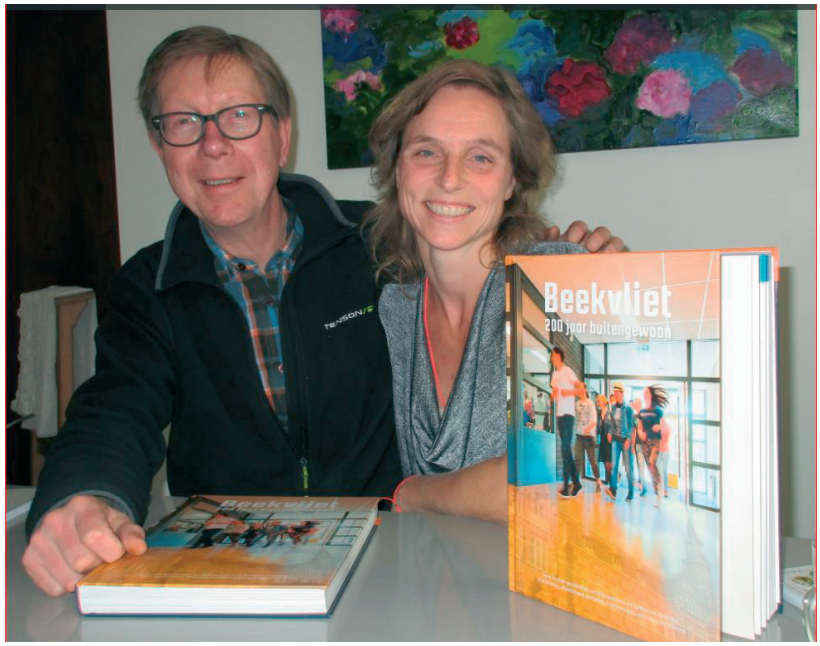
Door Mirjan Boot-de Werd

Nog in een redelijk euforische toestand schuiven de regisseur van de Beekvliet-film, Ellen van Kempen, en de auteur van het jubileumboek, Cees ter Stege, een week na de reünie bij mij aan tafel. De klus is geklaard! Er kan eindelijk uitgerust worden.

Even kennismaken...

Ellen van Kempen zat op Beekvliet van 1986 tot 1993, waarna ze aan de universiteit van Utrecht de opleiding Theater-, film- en TV-wetenschappen studeerde. “Ik liep stage bij Veldkamp Produkties in Eindhoven en bleef daar nog 6,5 jaar werken. Inmiddels heb ik alweer 11 jaar mijn eigen productiebedrijfje,” vertelt Ellen.

Cees ter Stege zat op Beekvliet van 1973 tot 1980. Na Beekvliet volgde hij aan de Academie voor Journalistiek in Tilburg een opleiding tot journalist. “Ik heb me

TN-01-2015.indd Sec1:17 24-12-2015 11:07:17

gespecialiseerd in vakbladen over milieu en duurzaamheid, maar profileer me nu vooral als schrijver van historische boeken," licht Cees toe. "Eigenlijk wilde ik het liefst geschiedenis studeren. Maar de vooruitzichten op een baan daarin waren niet gunstig. En nu met het Beekvliet jubileumboek komt alles samen."

Hoe is het idee voor dit jubileumboek en de dvd ontstaan?
"Vijf jaar geleden, bij het vorige jubileum van Beekvliet, is al het plan ontstaan voor een jubileumboek naar aanleiding van het programma 'Klasgenoten' dat ik toen had gemaakt," vertelt Cees ter Stege. "Vanuit NMI, via Thijs Braam, kwam destijds de opdracht om voor de reünie in 2010 een programma à la Klasgenoten in elkaar te zetten. Samen met Cor van de Vleuten heb ik toen korte filmpjes van ca. 5 minuten gemaakt van een aantal oud-Beekvlieters uit de jaren 70. Ellen van Kempen is, vanwege haar werk als regisseur, uiteindelijk gevraagd om deze filmpjes te monteren. Tijdens de reünie bleek het programma 'Klasgenoten' een succesformule. Na de reünie in 2010 volgde een evaluatie waarbij meteen de vraag naar voren kwam, wat gaan we doen bij het 200-jarige jubileum? En zo is het idee ontstaan om een film te maken en een mooi groot boek." "En om met de tijd mee te gaan, moest er ook een website komen," vult Ellen aan. "Met de website hadden we de mogelijkheid een community te creëren en met een trailer van de film konden we mensen enthousiasmeren voor de reünie."

Cees bezocht enkele uitgevers om de kans van slagen van een jubileumboek te berekenen. "Zij waren direct enthousiast, want het boek zou uitgegeven worden voor een goed gemotiveerde, selecte doelgroep," licht Cees toe. "Ondertussen had ik al wat ideeën over hoe het boek opgebouwd zou worden en per toeval pakte ik bij één van de uitgevers een boek uit de kast dat me wat betreft lay-out erg aansprak. En wat bleek, de vormgever ervan was Marc Heymans, een oud-Beekvlieter!"

Met Marc bij de club werd er de afgelopen drie jaar bijna maandelijks vergaderd bij Thijs Braam thuis. Hoe moest er aan gelden gekomen worden? Welke begroting? Wie zouden er in het boek moeten komen? Het clubje groeide inmiddels gestaag verder met enthousiaste vrijwilligers. Uiteindelijk werd twee jaar geleden door NMI het boekproject omarmd en kwam er een voorschot vrij. En Stichting Beekvliet 200 werd opgericht, de officiële uitgever van het boek, om o.a. gelden te generen. Cees was ondertussen al begonnen met het interviewen van markante Beekvlieters, in het vertrouwen dat het boek er zeker zou komen. Voor Ellen bleef het nog heel lang spannend. Pas in april/mei 2015 kwam voor haar het akkoord om de mooie film te maken. "We hebben altijd voor ogen gehad, dat het boek voor zou gaan," legt Cees uit. "Maar uiteindelijk is toch ook de film gerealiseerd," vertellen beiden vol trots.

TN-01-2015.indd Sec1:18 24-12-2015 11:07:17

Dus de film is in slechts vijf maanden tot stand gekomen?
"Nou," licht Ellen toe, "het concept voor de film had ik al in mijn hoofd zitten. Ik wilde een aansluiting op het boek, met de hoofdstukken in het boek als basis voor de film. De film moest ingetogen en rustig zijn met kleine snelle filmpjes ter afwisseling en waarbij leerlingen als een rode draad het verhaal vertellen in de omgeving van de huidige school. De tekst die ze lezen is letterlijk overgenomen uit het boek, dus dat scheelt werk," verduidelijkt Ellen. "Bovendien is de trailer twee jaar geleden al gemaakt met als doel mensen te enthousiasmeren voor de reünie en om vrijwilligers te krijgen! Maar, uiteindelijk was de film één week voor de opening op 30 september klaar."

Wie bepaalde wie er geïnterviewd zou worden?
"Je voedt elkaar voortdurend met tips, vooral tijdens het brainstormen en de maandelijkse vergaderingen," vertelt Cees. "Ik had vanaf het begin al een aantal sleutelfiguren die in het boek moesten komen, zoals rector Wintjes, Smolders, de laatste regent Ooms, de econoom Van der Borght," somt hij op. "En we hebben ook veel aan Sjef Smolders gevraagd," vult Ellen aan. "Hij is toch een soort lopende encyclopedie!" En lachend stelt Cees: "Als je ooit iets over Beekvliet wilt weten, kun je beter Sjef Smolders bellen dan googelen."

Hoe heb je leerlingen bereid gevonden om aan de film mee te werken?
"Pascalle Magdelijns, huidige zesdeklasser, heeft een filmpje 'Een dag uit het leven van een brugklasser' gemaakt dat op de website van Beekvliet200 staat. Ik heb met haar contact gezocht om te polsen of ze interesse had om mee te helpen aan de dvd," legt Ellen uit. "Pascalle heeft uiteindelijk een groepje gevormd van klasgenoten om de teksten voor de camera te lezen als een soort voice over. Dat was een voordeel, want de leerlingen kennen elkaar, zijn vertrouwd met elkaar waardoor ze easy in de klas voor de camera staan. De opnames waren in de zomervakantie, zodat de school leeg was. Zo fantastisch dat deze leerlingen bereid waren om in hun vakantie naar school te komen om mee te helpen!" glundert Ellen. En enthousiast vertelt ze, dat zelfs Carla Faassen tijdens de zomervakantie gewoon op mailtjes bleef reageren. "Ik kreeg alle bereidheid en vertrouwen van iedereen," verklaart Ellen vol enthousiasme. "Dat is volgens mij ook de kracht van Beekvliet, die bereidheid om elkaar te helpen! Ook de cameraman voelde die sfeer," merkt Ellen op. "De gezelligheid, het vertrouwen, het familiegevoel! Zelfs hij werd al snel lid van de Beekvliet-familie. Mooi hè, dat Beekvliet ook familie is voor 'vreemden'."

"Dat waren ook de woorden van Van Rijnsoever," vult Cees de regisseur aan. "Van Rijnsoever beschouwde Beekvliet altijd als één groot huishouden!"

TN-01-2015.indd Sec1:19 24-12-2015 11:07:17

Wat is je leukste herinnering aan de totstandkoming van het boek c.q. de film?

"Het meest bijzondere vond ik het verhaal van Charlotte Fontijne en haar opa," bedenkt Cees. "Haar opa was de zoon van een gijzelaar op Beekvliet. Charlotte heeft hierdoor geïnspireerd een gedicht geschreven, dat ze uiteindelijk op 4 mei 2012 bij de Nationale Dodenherdenking op de Dam voor mocht lezen. We hebben samen met Charlotte haar opa in Friesland opgezocht. Dat was een heel bijzondere dag. Eigenlijk komt de geschiedenis van 200 jaar Beekvliet in dit verhaal bijeen."

Voor Ellen is het hele totstandkomingsproces het meest bijzonder. "Je zit lijfelijk in het verhaal," concludeert ze. "Normaal krijg je een opdracht en moet je je inwerken in de materie. Nu lijkt het alsof je je eigen geschiedenis aan het creëren bent, waarbij je verbondenheid met Beekvliet nog groter wordt. En dat je ook voor anderen een blijvende herinnering hebt mogen maken samen met al die vrijwilligers, vind ik heel bijzonder."

En wat de vervelendste?

"Goeie vraag," reageert Ellen. "De stress op het einde," verzucht Cees, "ik was letterlijk aan het eind van mijn Latijn, maar je moet doorgaan, ook onder hoge druk." "Ja, iedereen zat op Cees te wachten," gaat Ellen verder. "De vormgever, de drukker. Gelukkig is Mirjam van de Aker erbij gekomen om Cees te helpen met de planning." "Je wist soms ook niet waar je moest beginnen," licht Cees toe, "20 Interviews en 10 hoofdstukken was het plan. De juiste info op het juiste moment op de juiste plek krijgen, daar werd ik wel soms zwetend wakker van. Maar enthousiaste vrijwilligers en de gezellige vergaderingen gaven kracht om door te gaan. Ik ben erna ook echt in een zwart gat gevallen."

Zijn er momenten geweest dat de moed je in de schoenen zakte?

"Nee, eigenlijk niet," stelt Cees vast. "Het basisvertrouwen dat het boek er zou komen, is er altijd wel geweest." "Iedereen werkte ook zo enthousiast en graag mee!" merkt Ellen op. "Letty Appel, Tjeu van Ras en Vic van Dijk deden de eindredactie, Wilbert Spooren heeft een heel lastig hoofdstuk hapklaar gemaakt, de diverse vrijwilligers die alle interviews letterlijk uitgetypt hebben. Monnikenwerk was dat! Ook heeft de fotoredactie uit duizenden foto's de mooiste afbeeldingen geselecteerd. En dicht tegen de deadline was iedereen bereid zelfs in het weekend zijn vrije tijd op te offeren."

Het traject naar het eindresultaat is een zware bevalling geweest?

"Je weet dat het eindig is, en het is zo leuk om eraan te mogen werken, dat maakt dat je doorgaat," verklaren beiden. "Je werkt onder druk naar de deadline toe, maar je beschermt elkaar ook door de taken goed te verdelen," legt Ellen uit. "Ja, het idee dat iemand je helpt en een taak op zich neemt is fijn. Het is een prettig idee dat je weet, dat je kunt terugvallen op iemand," licht Cees toe. Zo stortte Jos

TN-01-2015.indd Sec1:20 24-12-2015 11:07:18

van Asperen zich op het hoofdstuk onderwijsgeschiedenis en beschreef Lenneke van der Burg in 'Hic et nunc' vernieuwende projecten op het huidige Beekvliet. "Het geeft kracht om zelf veel te doen en voor elkaar te krijgen."

Wat hebben het boek en de film jullie gebracht?
"Een leuk netwerk. En voldoening," antwoordt Cees direct. En glimlachend vertelt hij: "Tijdens de reünie werd een jongere leerling attent gemaakt op mij als schrijver van het boek. Hij kwam gelijk een handtekening vragen. Maar het moest niet met pen, maar met een dikke stift! Dat was heel leuk."

Ellen denkt nog even na. "Dat je vanuit niets, een lacherig ideetje, en met begeisterung een leuk project kunt krijgen. Als je echt iets wilt en je gaat ervoor, en dat het dan ook nog lukt. Dat is fantastisch! En was de film niet doorgegaan, dan was het toch fijn dat je eraan hebt mogen werken. Het was een fijne ervaring!" mijmert Ellen.

Het jubileumboek, inclusief de film, is nog steeds te bestellen via de website van Beekvliet200 en kost E29,95.

TN-01-2015.indd Sec1:21 24-12-2015 11:07:18

Beekvlieters hebben veel gemeen

Tijdens de reünie op 3 oktober waren twee leerlingen als verslaggevers aan het werk. Zij bevroegen reünisten over hun Beekvliet-ervaringen. Hieronder hun verslag.

door Jonathan van Deutekom en David Mornout

Beste lezers van het reünistenblad,

Wij, Jonathan van Deutekom (1F) en David Mornout (5C), hebben op de reünie op Beekvliet wat vragen aan de reünisten gesteld. We hebben hele diverse antwoorden gekregen op bepaalde vragen, maar toch hebben de reünisten van Beekvliet ook heel wat met elkaar gemeen. Dat hebben we bijvoorbeeld goed gemerkt bij de vraag: Aan welke plekje op Beekvliet koestert u de mooiste herinneringen? Het antwoord op deze vraag was voor heel veel mensen de vijver, omdat je daar altijd een gezellige pauze kan houden bij mooi weer. Maar ontspannen in een mooie omgeving bij het water was ook al populair toen Beekvliet nog niet aan deze kant van de Beekvlietstraat gevestigd was. Aan de andere kant waren bovendien de Engelse tuin en de Duitse tuin hoog beoordeeld, maar de vijver bleef een favoriet. Ook hebben er regelmatig mensen in de vijver gelegen vertellen de reünisten, zowel als examenstunt of per ongeluk of expres.

Jonathan van Deutekom (links) en David Mornout in gesprek met een van de eerste meisjes die op Beekvliet kwamen, Irene Sloet.

TN-01-2015.indd Sec1:22 24-12-2015 11:07:18

Voor veel reünisten was de vorige reünie de laatste keer dat zij op Beekvliet waren, maar voor sommigen was het al 40 jaar geleden dat zij zich voor het laatst hier waren. Maar toch wisten zij zich nog goed dingen te herinneren, bijvoorbeeld hun favoriete docent. Wij komen tot de conclusie dat de leraren Latijn, Nederlands en geschiedenis het populairst zijn, zowel heel lang geleden als een paar jaar geleden. Leraren natuurkunde zijn sterk in de ranking aan het stijgen.

Hoe zou u uw tijd op Beekvliet in een zin omschrijven? Op deze vraag kwamen diverse antwoorden. Een aantal citaten van de reünisten op deze vraag:
Veel gezelligheid maar heel hard werken
Horizon verruimend
Beekvliet heeft voor mij een grote vormende waarde gehad
Fijn, dat vooral
Een vertrouwde, leuke en onbezorgde schooltijd
Basis voor verder ontplooiing
En zo kunnen we nog wel even doorgaan. Wat een groot compliment voor Beekvliet is dat al deze citaten, ook die niet zijn opgenomen in deze tekst, positief zijn. Dit is dan ook een van de goede verklaringen waarom de reünie zo'n succes was.

Veel ex-Beekvlieters hebben nog contact met elkaar. Dat gebeurt door Facebook en andere social media. Degenen die al lang geen Beekvlieter meer zijn zoeken elkaar ook nog regelmatig op.
Op de reünie wordt veel gepraat over hoe Beekvliet vroeger was en hoe Beekvliet nu is. Een man wiens eindexamenjaar 1955 was kwam nog uit de tijd dat Beekvliet alleen toegankelijk was voor jongens en dat het een internaat was. Ook beschreef hij een ander verschil. Tegenwoordig krijgen de leerlingen huiswerk mee dat thuis moet worden gemaakt, maar in zijn tijd op Beekvliet zat iedereen op gezette tijden in de zaal en werd er precies gezegd wat wanneer gemaakt moet worden. Bijvoorbeeld: 19:15 – 19:45 Latijn en 19:45 – 20:00 Nederlands. Op die manier had je minder vrijheid van huiswerkindeling maar deze opdrachten moesten altijd ingeleverd worden. Als je ze niet af had moest je op gesprek komen.
Wat onthoudt men nu van Beekvliet? Vooral de leuke dingen, zoals de reisjes. De klassieke reizen (naar Rome of Griekenland) worden veel genoemd wanneer er wordt gevraagd naar de leukste buitenschoolse activiteiten. De Provence-reis is ook vaak het antwoord. Maar er zijn ook kleinschaligere activiteiten die hoog gewaardeerd worden, zoals het schooltoneel. Niet alleen de spelers vinden dit heel leuk, maar ook de technische commissie heeft hier veel plezier aan.
Niet iedereen kan zich evenveel van modetrends herinneren. De reünisten die nog niet heel lang van Beekvliet zijn weten het nog goed. Heel laaghangende tassen van het merk Eastpak, skaterskledij, oma-fietsen en petten.
We hebben de indruk gekregen dat iedereen een fijne tijd had op Beekvliet en nu geniet van een mooie reünie waarbij teruggeblikt wordt op heden en vooruitgekeken naar de toekomst!

TN-01-2015.indd Sec1:23 24-12-2015 11:07:30

200 jaar Beekvliet

TN-01-2015.indd Sec1:24 24-12-2015 11:07:30

TN-01-2015.indd Sec1:25 24-12-2015 11:07:50

TN-01-2015.indd Sec1:26 24-12-2015 11:08:14

200 jaar Beekvliet

TN-01-2015.indd Sec1:27 24-12-2015 11:08:56

Beekvliet 200: De film.

Nieuwe fragmenten op de website

Ellen van Kempen heeft voor de film over 200 jaar Beekvliet 18 personen geïnterviewd die een verbintenis hebben met Beekvliet; van oud-leerlingen en oud-docenten tot de vroegere schoonmaaksters van het seminarie. Fragmenten uit deze interviews zijn opgenomen in de film. De daadwerkelijke interviews die Ellen gedaan heeft zijn langer en bevatten nog veel interessante informatie en persoonlijke belevenissen die mooi zijn om te delen.
Op de website www.beekvliet200.nl staan nu de uitgebreide versie van drie van de interviews. Het zijn de verhalen van:

- Piet Donders, priesterstudent 1960 -1961, die vanwege heimwee het seminarie verliet.
- Andrée Tingloo, docent Engels 1971 - 1972, die met haar flamboyante verschijning als een van de eerste vrouwelijke docenten voor prettig rumoer zorgde.
- Sjef Smolders, docent Lichamelijke Opvoeding 1968 – 2004 en conrector 1980
- 2004, die vreemd werd aangekeken toen hij in 1968 in zijn trainingspak de koffiekamer binnenliep.

In de komende maanden volgen meer verhalen op de website. Daar is ook de trailer van de film te zien.

Piet Donders in de film Beekvliet 200

TN-01-2015.indd Sec1:28 24-12-2015 11:10:18

Veldstraf

door Marius Schoormans (1967)

Op mijn eerste rapport op Beekvliet had ik een 4 voor gedrag met de toevoeging 'Wegens gedrag in de kapel'. Je rapport werd per post naar huis gestuurd. Een schokkende gebeurtenis voor mijn ouders.
's Morgens na de mis, door regent Van Laarhoven, was het voor mij tergend lang wachten op de tik met zijn sleutel op het koperen beslag van de grote deur in de kapel. Mijn lege maag verdroeg de gedwongen contemplatie na de mis nauwelijks. Altijd schreed Van Laarhoven, vooral traag, met licht schokkende gang devoot naar zijn kanunnikenbank achterin. Ochtend na ochtend een duivelse beproeving, tot de fatale dag. Als enige in de kapel meende ik het gewraakte signaal te horen en sprong snel uit de bank. Geschrokken zag ik dat ik alléén in de middengang stond én doorboord werd met een verschroeiende blik van achteruit de kapel. Na het échte signaal mocht iedereen naar de refter, ik niet. Naar de kamer van de regent, een ernstige reprimande, dit kon toch niet, in de kapel en dat voor iemand die priester wil worden. Helaas moest hij deze wandaad voorzien van een passende maatregel: veertien dagen veldstraf!! En een onvoldoende voor gedrag op mijn eerste rapport. Maar die veldstraf, veertien dagen niet van de Kleine Cour af, niet naar de sportvelden, niet kunnen voetballen.... En ik zat even later zonder eten in de studiezaal!

Mijn eerste reünie na 45 jaar

Het was een van de verhalen op de reünie van 3 oktober. Na 45 jaar de eerste keer dat ik naar een reünie van Beekvliet ging. En ook zo'n 45 jaar geleden dat ik mijn jaargenoten voor het laatst gezien had. Verrassend en aangenaam was 'de oude toon' van praten met elkaar. Tevoren had ik geen idee wat ik zou tegenkomen, misschien zou ik na pakweg een uurtje alweer weg zijn. Hartelijk waren de ontmoetingen, fascinerend te ontdekken dat houding, manier van praten, grapjes, kortom de typerende trekken van ieder van ons zo vertrouwd bleken. Serieus belangstellend te willen weten hoe je gevaren bent na al die jaren. Maar vooral de verhalen van toen, 45 tot 50 jaar terug, hebben indruk achtergelaten.

Herinneringen in soorten

Grappige en bijzondere herinneringen. Te horen dat Verra zo goed de accusativus cum infinitivo kon uitleggen. En zijn gevleugelde uitdrukking: 'Sinds Onze Lieve Heer het bed uitgevonden heeft, ga ik niet meer kamperen'. Hij is ook nooit mee geweest met de bekende Sempavakanties. En dat Van Miert je bijna doodknuffelde als je het bestaan had een wiskundig probleem op te lossen. Je bleef bedwelmd achter in de schrale geur van sigaar en bijhorende sappen.

TN-01-2015.indd Sec1:29 24-12-2015 11:10:20

Marius Schoorman

Stoere verhalen over heldendaden op de slaapzaal, uitbreken naar het dorp om friet of ander ongezonde consumptie te scoren. De grote voetbaltoernooien, ontgroening bij de overgang van Syntaxis naar Poësis, Beekvliet kon ook goed grote feesten organiseren.
Ook Jan Lurinks en Norbert Smulders, droegen hun steentje bij. Over het oude tekenlokaal achter de grote studiezaal. En natuurlijk het jaarlijkse toneel. Prachtig deze twee mensen te spreken.

Verdrietige herinneringen ook. Zo veel mensen van ons jaar overleden. Natuurlijk, we zijn een stuk ouder geworden. Toch te horen dat sommigen er niet meer zijn, het is confronterend. Enkelen van hen hebben ervoor gekozen om eerder uit het leven te stappen. Vragen van wat hen bewoog? Zes jaar met elkaar optrekken in die periode van je leven betekent veel meer dan ik in de gaten had. Je hoort hoe het met iedereen is gegaan ná het seminarie, bewogen verhalen, een bont scala van successen, van moeizame zoektochten. Toch steeds weer kwamen de gesprekken op de jaren van Beekvliet zelf. Zeker de eerste jaren in een strak keurslijf van tradities, leefregels, voorschriften, religieuze feesten, zelfs de voorgeschreven roostertijden welk vak je in de studie moest doen.

Shockerend waren de uitwisselingen over zaken waarover in onze seminarietijd niet gesproken werd. Verbaasd door de intimiteit van gesprekken over biechten, over de manier van biechten, bij sommige heren kon je dat doen op hun kamer.

TN-01-2015.indd Sec1:30 24-12-2015 11:10:21

En te merken dat je niet de enige bent geweest die te maken kreeg met vervelende ervaringen tijdens die 'biechtgesprekken'. Je wist het niet van anderen, er werd niet over gesproken. Heel bijzonder, zo ervaar ik het nog steeds, is dat we na zoveel jaren dit gesprek konden hebben. Het heeft me verbaasd, positief verbaasd.

Veldstraf of niet, de strakke leefregels, de introductie van TV, het mogen zien van de West Side Story, verplicht douchen in de 'Duschraum', komst van externen, onder wie meisjes..., herkenbare kenmerken van een strak gereguleerde praktijk van een internaat in zijn laatste dagen. Blij was ik te horen dat de meesten van ons die ik sprak op 3 oktober, nog altijd met veel plezier en genoegen terugkijken op hun tijd op het seminarie. Je hoorde bij een systeem dat je ondanks alles een plek en structuur bood waarin het goed was te zijn. Licet num non licet fumare.

Marius Schoormans (examenjaar 1967)

TN-01-2015.indd Sec1:31 24-12-2015 11:10:21

Terug naar Beekvliet

Door Ton Steenbakkers (ex. 1971)

Al lang werd er in Tempora Nostra gewezen op de reünie in september 2015, naar aanleiding van het 200-jarig bestaan van Beekvliet. Lang heb ik geaarzeld, want misschien loop je op de dag van de reünie rond met je ziel onder je arm, bij gebrek aan klasgenoten uit de periode dat je op Beekvliet zat. Een mailtje van Jos van de Sande, met in de adreslijn een aantal namen van klasgenoten die, net als ik, vijf jaar eerder naar de reünie kwamen, doet je weifelen. Wanneer ik enige tijd later een mail ontvang van een oud-klasgenoot, die niet kan komen, omdat hij een vorm van Parkinson heeft, trekt me dat over de streep. We komen op een kwetsbare leeftijd en wie weet wat de komende vijf jaren brengen.
Eenenvijftig jaar geleden ging ik naar Beekvliet. Vijftig jaar geleden maakte ik het feest mee ter gelegenheid van het 150-jarig jubileum van Beekvliet. Een heel andere tijd. Een tijd waarin Beekvliet floreerde. Waarin een speciale trein werd afgehuurd om als school naar Amsterdam te reizen. Waarin Krasnapolsky werd afgehuurd om plaats te bieden aan de bevolking van Beekvliet om daar van een diner te genieten. Een feest dat ik vierde met klasgenoten. En een aantal van die klasgenoten hadden per mail toegezegd aanwezig te zijn op 3 oktober 2015.

Ton Steenbakkers

TN-01-2015.indd Sec1:32 24-12-2015 11:10:22

De plekken van weleer

Half twee ging ik niet halen. Ik had toegezegd naar een vergadering te gaan in Nijkerk. En met een flinke file 's morgens op de heenweg daar naartoe en een file op weg naar Sint-Michielsgestel, kun je spreken van een drukke zaterdag. Aanwezig zijn bij de officiële opening kon ik wel op mijn buik schrijven.
Wanneer je bij het provinciehuis de afslag naar Sint-Michielsgestel neemt, rij je even later parallel aan de weg die ik vele malen ben gereden, op weg naar Den Bosch. Op weg naar mijn dansles, in een twijfelachtige buurt bij het station. Of naar de Parade. Want ik was lid van een filmclub. Ik heb de folders nog jaren bewaard. De Pettelaarseweg, googel ik later. O, ja.
Het is vervreemdend, om via een andere, later aangelegde weg, Sint Michielsgestel binnen te rijden. Waar is het café van Zus van der Meijden? Waar woonde Paulien van Haren ook alweer? Waar is café De Zwaantjes? Of was het café De drie zwaantjes? Daar is de kerk, waar ik nog in een jeugdkoor heb gezongen. En daar is Gasterij de Zwaantjes. Dan moet ik hier ergens links af, want wanneer je tussen de boomgaard en de sportvelden doorliep, en je over de poort klom, wanneer die niet (meer) open was, was je na korte tijd bij de Zwaantjes. Knippenberg kon smakelijk vertellen over herbergen met het woord 'Zwaantje' in de naam. Leuke hobby, heemkunde.

Trillend naar Beekvliet

Ik kom er niet uit. Alles is veranderd in Sint Michielsgestel. Een wegwijzer die richting Schijndel priemt. Moet de Schijndelseweg zijn. Wordt bekend terrein. Uit die richting kwam ik. Uit Geldrop. Aanvankelijk weggezakt in de achterbank van een imponerende Mercedes van de vader van een dorpsgenoot. Mijn vader bracht me soms met de Volkswagen-kever, die hij aanschafte toe ik een jaar op Beekvliet zat. (Mijn gang naar Beekvliet en de aanschaf van mijn vaders eerste auto had geen verband met elkaar, neem ik aan.) Later ging ik met de bus. En nog later soms op de Mobylette van mijn zus, die ik nu en dan mocht lenen. En nog later in de auto die bestuurd werd door de zus van een klasgenoot op Beekvliet, met wie ik al 41 jaar ben getrouwd. Met die zus, bedoel ik. Die Mobylette had trouwens geen vering en tussen Geldrop en Sint Michielsgestel lagen in die jaren veel klinkerwegen. Je trilde na afstappen nog een tijdje na.

Rampjaar 1971

De Seminarielaan. Daar zal het zijn. Nee dus. Omgedraaid en de volgende straat naar links? Mijn telefoon zegt, dat de volgende straat Vestdijkstraat heet, maar even verderop Beekvlietstraat. Rood-witte plastic linten geven aan, dat hier niet geparkeerd mag worden langs de weg. Behulpzame jongelui geven aan, waar ik kan parkeren: bij de Ruwenberg. En er rijden busjes heen en weer. Maar wat als het tegenvalt? Stel dat ik niemand tref? Dat mijn klassen ontbreken? Ik ben van het rampjaar 1971. Veertig procent van mijn klasgenoten zakte. En ik was een van hen. Dus heb ik twee eindexamenklassen.

TN-01-2015.indd Sec1:33 24-12-2015 11:10:31

Ik besluit de wijk bij de school in te rijden. Ben ik zo weer weg. Ook al rijden de busjes nog niet terug. Ik vind een plaats, recht voor de hoofdbouw van het oude Beekvliet en wandel naar het nieuwe Beekvliet. Even later loop ik de school binnen, waar mijn toegangsbewijs wordt gescand en er een label uit een printer komt met mijn naam en eindexamenjaar. Ik dwaal wat rond door het gebouw maar zie geen bekenden. Buiten staat een groep klaar voor een rondleiding over het terrein van Beekvliet. Niet mijn eindexamenjaar, maar nieuwsgierigheid naar de huidige toestand van Beekvliet en de omgeving doet me besluiten, mee te lopen. De deelnemers zijn ouder, zie ik aan de labels, die ze dragen. Onze gids is een zoon van de tuinman. Voor het hoofdgebouw wijst hij op de woning waar hij woonde, toen zijn vader tuinman was. En uit zijn woorden klinkt verontwaardiging als hij vertelt, hoe zijn vader werd behandeld door de heren. We gaan binnen in de hal van Beekvliet. Ik herken de entree. Ik mis een deur aan de rechterhand. Daar zat de administrateur, met wie mijn vader soms wat te bespreken had, tijdens de zeldzame keren dat hij mij naar Beekvliet bracht. Verder dan de nog steeds imposante deuren naar de gang, waar de kamers van de leraren aan lagen, komen we niet. Er schijnen nu vrijgezelle heren te wonen.
Wanneer we weer naar buiten lopen, zie ik Tom. Die heeft ons nog getrouwd. Is ook ouder geworden. En gevulder. We passeren de boerderij, die aan een geweldige kastanjelaan lag. In mijn herinnering. Links de Engelse tuin. Was daar ook niet een kerkhofje. Ik zie de koepel van een moskee. Een gebedshuis in de tuin van Beekvliet.

Ik heb mijn label verloren, merk ik. En mensen kijken eerst naar dat label, voor ze je in de ogen kijken. Straks een nieuw exemplaar halen. ‘Kom jij niet uit Geldrop? Ik ken je uit de krant. Politiek? Wethouder? Ik kom uit Mierlo’. En we praten over zorg en welzijn. Wethouder ben je 24 uur per dag, zeven dagen in de week. Ook als je anoniem denkt rond te lopen in Sint-Michielsgestel.
Recht vooruit herken ik de vijver, waar een foto werd gemaakt van mijn eerste eindexamenjaar. Wat in mijn tijd de Duitse Tuin heette, is nu een wijkpark met de naam Duits Bos. Even later zijn we weer terug in de Beekvlietlaan. Ik ga de school binnen. Rondlopend zie ik nu klasgenoten. In vijf jaar niet echt veranderd. Je wordt ouder en soms neemt dat proces van ouder worden een pauze. Uitwisselen van wat wetenswaardigheden en constateren, dat de meesten aan de laatste jaren van hun arbeidzame leven bezig zijn. Over vijf jaar hebben we meer vrije tijd. We zien elkaar straks wel, gaan nu naar wat lessen van oud-docenten.

Namen van toen

Sjef Smolders holt voorbij. Hij heeft het druk. Onder zijn leiding heb ik nog een paar jaar in het schoolzestal competitievolleybal gespeeld. Boekholt, Ditvoorst, Hanenberg, Puttiger: namen die me niks zeggen. We worden oud. Sieneke Pollmann heeft een volle bak. Heb ik meegemaakt in haar eerste jaren als lerares. Kwam ik een jaar na mijn examen nog tegen in Kopenhagen, met haar man. Een

TN-01-2015.indd Sec1:34 24-12-2015 11:10:31

vrouw als docente. Dat was wat in die tijd. Had weinig moeite met ons, ofschoon we bekend stonden als een lastige klas, naar ik later hoorde. Met rector Wintjes heb ik diverse malen aan tafel gezeten. Begin jaren zeventig. Inspraak voor leerlingen en studenten. Mooie tijden.

Bij Van Weert is nog plaats. Die kwam op zijn bromfiets naar school, terwijl sommigen van mijn klasgenoten per auto uit Den Bosch naar school kwamen. Hij studeerde nog. Volgens mij trokken we samen op: de klas en zijn leraar. Heb na mijn zakken nog overwogen, natuurkunde te gaan studeren. Mijn vader overreedde me, om nog een jaar terug te gaan naar Beekvliet, om mijn diploma te halen. In dat tweede jaar had Harry Kapteins me ervan overtuigd, dat Nederlands een mooi vak was om te geven, als ik het onderwijs in wilde. En zo geschiedde. Terug naar Van Weert. In wiens eerste agenda ik vermeld sta, met goede cijfers, zoals hij wist te melden.

Voldaan naar huis

En weer de gang op. Via de tentoonstelling, waar ik alleen en in stilte langs loop, ga ik naar buiten, de zon in. Naar een sportveld, dat baadt in de zon. Waarom mijn zonnebril niet meegenomen. Zonder komt het de communicatie ten goede. Ik loop met Marcel mee naar de grote tent. Die is leeg, maar rond een tafel staan en zitten een aantal van mijn jarengenoten. We wisselen de nieuwtjes uit van de laatste vijf jaar en onze toekomstplannen. Sommigen waren vijf jaar geleden niet aanwezig en die hebben een groter verhaal te vertellen. Anderen heb ik de laatste vijf jaar, sinds de vorige reünie, via sociale media gevolgd. Wanneer de grote verhalen komen, overvalt me plotseling een gevoel van weemoed. En van dankbaarheid jegens Beekvliet, jegens mijn klasgenoten. Zij hebben mij mede gevormd. Het was een mooie tijd. Ik leef nu, in deze tijd. Met mijn gezin, familie en omgeving.
Ik besluit naar huis te rijden. Maar kan nog niet direct afscheid nemen van Beekvliet. Ik rij via Gemonde door het populierenlandschap naar Boxtel. Thieu Lax is nog een tijd pastoor in Gemonde geweest. Zou die gelukkig geweest zijn als leraar? En als pastoor, toen er een einde kwam aan Beekvliet als klein seminarie?

Bij Boxtel draai ik de grote weg op. Naar Geldrop. Naar 2015.

TN-01-2015.indd Sec1:35 24-12-2015 11:10:31

Herinneringen aan Beekvliet

door Toon Wassenberg (1968)

Van 1962 tot 1968 verbleef ik op Beekvliet. Zeer frequent komen flarden van herinnering bovendrijven. Soms bij gregoriaanse gezangen, soms bij sportactiviteiten, soms bij teksten van toen verboden of beperkt gedoogde schrijvers. Wat natuurlijk achteraf het meest beklijft, is de herinnering aan de permanente reality-survivaltest die het kostschoolregime met zich meebracht. Deze overlevingscursus in een keurslijf van onthechting heeft mij naderhand in staat gesteld met relatief gemak diverse door het leven opgeworpen drempels te overwinnen. Dit klinkt zo positief als het bedoeld is. En Beekvliet roept ook al die vrolijke herinneringen op, waarvan de foto's op de databank van de website getuigen.
Een negatief punt was wel de totale hypocrisie rond het celibaat. Wij zagen om ons heen, vanaf 1965, hoe priesters, ook op het seminarie, worstelden met de gedane belofte, en hoe ze er een oplossing voor vonden. En de bejubelde Mgr Bekkers heb ik nog in een preek horen zeggen dat "zo gauw jullie er aan toe zijn, het celibaat dan allang afgeschaft zal zijn". Quod non. Onze generatie trok uit de combinatie van de zichtbare persoonlijke drama's en de vage –niet door Rome gedekte- toezeggingen, en op grond van de overal zichtbare onttakeling van de door de kerk tot dan toe doordesemde en beheerste Roomse Brabantse samenleving, vrijwel unaniem de conclusie dat het niet wenselijk was voor een loopbaan in de kerk te kiezen. Toen bovendien het seminarie werd opengesteld voor leerlingen van buiten (externen), en zelfs meisjes verschenen in de klas, zorgden de hormonen voor een bevestiging van het reeds ingenomen standpunt.

Maar ook voor mij geldt dat het kwaliteitsonderwijs op Beekvliet, en de zeer ruime culturele ontwikkelingsmogelijkheden mij aanzienlijk meer kansen hebben geboden, dan in het toenmalige Peeldorp Boekel mogelijk was. En al mag je veronderstellen dat je het zonder Beekvliet ook wel had gered, toch denk ik dat de hechte Beekvliet-gemeenschap iets extra's heeft betekend. Dus geldt voor mij: geen beschadigingen, geen rancunes. Wel een prachtige ervaring rijker.

TN-01-2015.indd Sec1:36 24-12-2015 11:10:31

Beekvliet bij de tijd

door Kees Quinten

Symposium

Op 15 september, Prinsjesdag, gingen de leerlingen uit klas 5 die deelnemen aan het Econasium naar het Symposium Na de Troonrede. Dit is een jaarlijks terugkerend evenement, georganiseerd door de economische faculteit van de Universiteit Tilburg, waarop tal van economen hun licht laten schijnen op de beleidsplannen uit de Miljoenennota.

Sociale media

Jongeren en sociale media zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden: een onbeperkte hoeveelheid informatie is voor hen via tekst, beeld en geluid beschikbaar. Het is belangrijk dat jongeren op een verantwoorde manier leren om te gaan met sociale media. Dhr. Mayeur van Bureau Jeugd en Media is werkzaam als internetrechercheur in de provincie Limburg. Op 13 oktober sprak hij vanuit zijn ervaringen in cybercrime over dit thema, overdag met alle tweedeklassers en 's avonds bij de ouderavond met hun ouders.

Filosofie: Teaching by Proxy

Dit jaar is klas 4 bij filosofie onderdeel van het Teaching by Proxy-onderzoeksproject. Het doel van het onderzoek is het achterhalen van de pedagogische, didactische en vakinhoudelijke effecten van het doceren op afstand in vergelijking met de reguliere lessituatie. Wanneer de onderzoeksresultaten en de resultaten van de leerlingen positief zijn, zal de pilot uitgroeien tot een promotieonderzoek dat ook in klas 5 en 6 uitgevoerd zal worden. Binnen het Teaching by Proxy-project geeft dhr. Guerrero in klas 4 ongeveer 75 % les vanuit een studio in Polen. De resterende 25 %, 13 weken in het schooljaar, is hij fysiek aanwezig op Beekvliet. De leerlingen zullen grotendeels via een videostream les krijgen.

Presentatieavond Eetculturen

Op 16 november presenteerden de tweedeklassers de resultaten van hun onderzoek in het kader van 'Europese Eetculturen'. Dit is een vakoverstijgend project waarin biologie, beeldende vorming en Engels worden gecombineerd. Leerlingen vertegenwoordigen een Europees land en onderzoeken van dat land enkele typische gerechten op voedingswaarde. Zij bereiden de gerechten en presenteren die in een in de stijl van hun land versierde kraam.

Maarten Bolscher op Camp Rising Sun

Camp Rising Sun is een internationaal zomerkamp voor leerlingen van 14 – 15 jaar, dat jaarlijks in de staat New York in de V.S. wordt gehouden. Elk jaar kan

TN-01-2015.indd Sec1:37 24-12-2015 11:10:32

er een jongen en een meisje uit Nederland deelnemen. Deze zomer was voor Nederland Maarten Bolscher geselecteerd om deel te nemen aan dit prestigieuze kamp.
'In vier weken heb ik de kans gekregen om de zestig andere campers van over de hele wereld te leren kennen'... 'We hebben our camp community gepresenteerd door bekende gebouwen en standbeelden uit de landen van alle campers in een design te verwerken'... 'Verder zijn we op een eendaagse wandeltocht in de bergen geweest, naar een concert van het Boston Symphony Orchestra gegaan, hebben we buiten geslapen in het bos.'

Wiskundetoernooi

De Radboud Universiteit in Nijmegen organiseert in september het Wiskundetoernooi, waar zo'n 100 middelbare scholen aan deelnemen. Het Beekvlietteam van dit jaar, bestaande uit Jeroen van Riel, Bjorn Johannneson (beiden klas 5), Anouk Maurix, Geert Schulpen en Max Michiels (allen klas 6), behaalde de tweede plaats. Samen met de winnaar, het Wolfert Tweetalig uit Rotterdam, mogen zij van 6 tot 9 november op stedentrip in Dublin.

TN-01-2015.indd Sec1:38 24-12-2015 11:10:32

Oud-Beekvlieters in het nieuws

Regelmatig komt de redactie van Tempora Nostra berichten tegen over oud-Beekvlieters, in kranten, tijdschriften, boekbesprekingen of op internetsites. Een verkorte weergave hieruit volgt hieronder.

door Peter van Overbruggen

Een zaak die geen zaak was

Wijlen bisschop Jan Bluyssen is in de zomermaanden onderwerp geweest van beschuldigingen die achteraf op niets bleken te zijn gebaseerd. Een oud-leerling van Beekvliet betichtte hem in een radio-uitzending van misbruik. Het zorgde voor veel publiciteit. In publicaties daarna bleef er van die beschuldigingen weinig over. Integendeel, de man die de aantijgingen anoniem uitte, werd zelf beticht van bedrog. Dat is de reden dat we in deze rubriek geen aandacht besteden aan een zaak, die geen zaak bleek te zijn.

Een vreemde gewaarwording: doodsbericht van een levende

Het Eindhovens Dagblad van donderdag 3 september 2015 publiceerde een voor insiders merkwaardig bericht. Boven het bericht 'Jan van Laarhoven overleden' kon men een portret zien afgebeeld van een (nog springlevende) naam- en schoolgenoot van de overleden vicaris Jan van Laarhoven. De krant heeft kennelijk reacties op de misser gekregen, want twee dagen later werd een "rectificatie" geplaatst, die nu echter na de eerdere foutieve foto een verkeerde naam bevatte. Zou een ijverige stagiair aan het werk geweest zijn? Elders in deze Tempora Nostra volgt een In Memoriam van vicaris Van Laarhoven.

Jan Smeets maakte carrière in de VS

Een 93-jarige geboren Eindhovenaar en oud-leerling van Beekvliet is als Amerikaans staatsburger een aantal maanden terug in Nederland. In een interview blikt hij terug op zijn carrière.

Al 63 jaar woont hij in Cleveland, waar hij, zoon van een Eindhovense eierhandelaar, tot zijn 58e directeur productie was bij General Motors. In 1952, toen Jan naar Amerika vertrok, had hij al een gevarieerd bestaan achter de rug. Eerst twaalf jaar seminarie, waaronder Beekvliet, dat hij een "gevangeniks" noemt. Jan had helemaal geen zin om pastoor te worden, maar hij moest. "Vaders waren potentaten in die tijd." Toch ging Jan na zijn priesterstudie iets anders doen. Eerst nog een half jaar aan de Sorbonne studeren. Daarna werken bij de Vereniging Nederlandse Gemeenten. (...) Ondertussen kreeg hij kennis aan Marie Henriette Jacqueline, uit het vooraanstaand geslacht Spoorenberg uit Helmond. Jan was te min voor haar, vonden ze in Helmond. (...) Dat was de belangrijkste reden om 63 jaar geleden te vertrekken. (...) Zijn eerste baan in de VS beviel hem niks:

TN-01-2015.indd Sec1:39 24-12-2015 11:10:32

koperen kachelknoppen polijsten. “Zeer intelligent werk hoor. Moet je je voorstellen, ik kwam van de VNG met een auto van de zaak. (...) Het ergste vond ik de overall. Ik schaamde me dood.” (...) Bij zijn afscheid van GM werd Jan geprezen. “Ze zeiden: Je was niet gemakkelijk om mee te werken, maar je was wel altijd eerlijk. Daar ben ik trots op.”

Bron: Eindhovens Dagblad, 28-8-2015 door Dominique Elshout

Oud-leerling brengt dierenartspraktijk bij mensen thuis

Omdat Simon van de Berg (examen 2008) tijdens zijn opleiding diergeneeskunde merkte hoeveel tijd, moeite en stress het kost om een bezoek te brengen aan de dierenartsenpraktijk, wilde hij het anders regelen. Hij is gestart met zijn eigen onderneming Dierenarts@Home.
Begin 2015 studeerde Simon (25) af als dierenarts aan de Universiteit Utrecht. Hij bekijkt alles vanuit het oogpunt van de patiënt, in dit geval het dier. Behandeld worden in een andere omgeving levert stress op en daarom levert hij zorg aan huis. Behalve voor de huisdieren is het ook prettig voor de baasjes. Zij hoeven minder te regelen. Maar het belangrijkste is het welzijn van de dieren. “Hun gezondheid gaat mij boven alles.”

Bron: Het Klaverblad, 26-8-2015

Oud-Beekvlieter mag zich grootmeester noemen

De geboren Schijndelnaar en nu Bosschenaar Twan Burg (examen 2007) heeft bewezen over een bovenmatige schaakintelligentie te beschikken door het grootmeesterschap te behalen. (...) “Het behalen van de graad wordt gezien als een hele prestatie; normale mensen lukt dat vaak niet. Het is dus een stuk aanzien en status. Daar ben ik trots op.” (...) Op zoek naar zijn authenticiteit droomt hij ervan om op twee vlakken grootmeester te worden. Naast schaken is hij ook een fanatiek correspondentieschaker. Dat is een online variant waarbij een zet meerdere dagen mag duren en de hulp van een computer ingeschakeld wordt. (...) Ik zou mijn goede vriend Anish Giri graag helpen aan de wereldtitel.“ (...) Als zijn secondant zou ik een bijdrage kunnen leveren door nieuwe wapens en openingen te onderzoeken.”

Bron: Brabants dagblad, 29-7-2015 door Wouter den Ottelander

TN-01-2015.indd Sec1:40 24-12-2015 11:10:32

Seminaristen in Son tijdens WO II

Onder de titel “De ongemakkelijk eerste dagen van de seminaristen in Son” publiceerde Heemkunde Son een flashback over Beekvlieters, die in de oorlog naar Son moesten evacueren. Hieronder enkele passages uit het oorlogslogboek

Op 1 april 1942 gaf de Duitse bezetter opdracht tot ontruiming van Beekvliet. Het hele terrein werd afgezet met prikkeldraad en van de buitenwereld afgesloten. Twee weken later openden de Duitsers op Beekvliet het kamp Sint-Michielsgestel. (...) De hele zesde klas en 8 leerlingen van de 5e klas werden in Son in het patronaatsgebouw (het toenmalige Corneliusgebouw, nu Vestzaktheater) ondergebracht. De eerste dagen waren niet gemakkelijk voor de heren.

De studenten, gemiddeld zo’n 17 à 18 jaar oud, hadden de opdracht zich op 18 mei 1942 uiterlijk 19.30 uur te melden in Son. Om 16 uur hadden zich de meesten al verzameld op het station in Eindhoven. (...) Helaas bleek dat de bus pas om 19 uur zou vertrekken. (...) Toen kwam iemand op het idee om een janplezier te huren, dus ging men op zoek naar een “perdemelker”. (...) Luid zingend ging men op weg naar Son om zich daar bij het patronaat te melden. (...) Op het seminarie hadden de studenten ieder hun eigen chambrette en dus enige privacy. Maar hier in Son was de patronaatszaal in een open slaapzaal veranderd. (...) Hoe kon je nu in bed komen zonder je al te bloot te geven? Iedereen stond treuzelen, te rommelen en te friemelen. (...) Toen was er plotseling een en al bedrijvigheid...

Priesterstudenten op de Jan Plezier in Son

TN-01-2015.indd Sec1:41 24-12-2015 11:10:32

bliksemende benen...flitsende onderbroeken.. gestreepte piamabroeken...en toen schoot iedereen onder de dekens..
Weldra diende zich een nieuw probleem aan. De toiletvoorziening bij de slaapzaal was berekend op twee toneelvoorstellingen per jaar, maar niet op de dagelijkse productie van een grote groep hongerige studenten. Al na een paar dagen begon de grond boven de beerput modderig en drassig te worden en veranderde al gauw in een levensgevaarlijk moeras. Er zat niets anders op dan een afvoer te maken naar een naburige sloot die op zijn beurt uitmondde in de Dommel. (...) Binnen een paar uur lag de put open en bloot. Zware dampen stegen er uit op. Rimpelloos lag de dikke poel in de donkere diepte. Wie hier in nederzonk, kon alle hoop laten varen...

Bron: Heemkunde Forum Son en Breugel, 31-3-2015 door Frans Wilbrink

Oud-Beekvlieter Stella Zonneveld pleit voor veiliger patiëntensysteem

Onlangs startten Amsterdamse huisartsen een proef met een alternatief systeem om medische gegevens van patiënten te delen. Stella Zonneveld (examenjaar 1986), voorzitter van de Huisartsenkring Amsterdam en zelf huisarts in de hoofdstad, vond het tijd voor een alternatief.
(...) “In het huidige systeem is het beroepsgeheim niet gegarandeerd, omdat de uitwisseling van gegevens privacygevoelig is en voor een grote groep hulpverleners beschikbaar, niet versleuteld en dus mogelijk te hacken. In het nieuwe systeem is dat allemaal verbeterd. ‘Met dit alternatief geven huisartsen in overleg met de patiënt toestemming om slechts met specifieke zorgverleners (...) alleen relevante gegevens uit te wisselen. De patiënt bepaalt dus zelf welke informatie hij precies deelt en met wie.”

Bron: ANP, Susanne Geuze, 10-9-2015

Beitske Bouwman presenteert nieuw boek in Schijndel

Al vele malen zijn de publicaties van Beitske Bouwman (examenjaar 1992) sinds haar debuut in 2005 successievelijk besproken in deze rubriek of elders in TN. Haar nieuwste boek ‘Daan en Olivia’ presenteerde zij onlangs in Schijndel.
(...) De schrijfster, die in Schijndel opgroeide, geeft in haar literaire werk vorm en woorden aan haar visie op relaties en verbintenissen. Ze studeerde sociale wetenschappen en filosofie en werkte daarna onder meer als docent op de Vrije Universiteit in Amsterdam. Tot aan haar eerste roman: “Als kind las ik al tien boeken per week. Ik hou van verhalen, het verdwijnen in de verbeelding en jezelf er weer in terug vinden. (...) Ik schrijf vanuit mijn hart. Het onderwerp moet me verwonderen, ” (...) vertelt Beitske Bouwman in haar ouderlijk huis, een monumentaal

TN-01-2015.indd Sec1:42 24-12-2015 11:10:33

pand aan de Hoofdstraat in Schijndel (...) In deze grote Schijndelse woonkamer lanceert ze 20 september voor deze regio haar nieuwste novelle 'Daan en Olivia' tijdens haar literaire salon. Ze oogt met haar 41 jaar sterk en vrolijk. Een denker, die gemakkelijk en mooi haar gedachten kan verwoorden.
"Ik woonde hier van mijn vijfde tot mijn 18e. Het ouderlijk huis, zeker omdat het zo groot is, vond ik fascinerend en dat zie ik terug bij mijn kinderen. Het is de plek waar je opgroeit en waar het verleden zich spiegelt aan het heden. Ik ging naar het gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel. Het was niet mijn lievelingsplek. Ik voelde me een observeerder. Had een hekel aan populair zijn, een hekel aan groepjes. Pas later werd dat beter, ook omdat ik een vriendin kreeg. (...) Ik heb een fijne jeugd gehad. Fietste veel door de natuur. En kon me thuis verliezen in boeken. Nescio is mijn favoriet, daar zat ik toen bij te huilen."
Vindt u het belangrijk, bekend zijn?
"Het zou verheven zijn om dat niet te vinden. Hoe meer mensen je verhalen lezen, hoe meer ze hun waarde krijgen. Maar tijdens het schrijven is de lezer voor mij totaal oninteressant. Bekend zijn? Nee, ik lig er niet wakker van."
Spiegelt u uw eigen ervaringen in uw romans?
"Ik schrijf vanuit een persoonlijke verbinding met het thema. In 'Noem het liefde' gaat het over moederliefde en de ambitie van vrouwen. Ik schreef het nadat mijn middelste dochter ernstig ziek was en ik een jaar voor haar gezorgd had. Mijn ambities waren verdwenen; heel gek voor iemand die heel ambitieus was. Ik vroeg me af: waarom zitten we zo gevangen in wie we moeten zijn? (...) We moeten gelukkig zijn, anders is het geen leven. Ons economisch marktdenken heeft zich vastgezet in ons romantisch ideaal. Als we niet alles krijgen in onze relatie, dan moeten we een ander hebben. Het tekent onze generatie veertigers, die maar gaat scheiden. Ook bij Daan en Olivia wringen essentiële, kleine dingen en die staan symptoom voor waar het wringt in de liefde. Ik wil met mijn schrijven een bijdrage leveren aan een omslag aan dat tekort in de liefde. "

Bron: Brabants Dagblad, 9-9-2015 door Marleen Duijf

Femke Hellings pakt uit in haar columns

Schijndel kent nog auteur die in de schoolbanken van Beekvliet (examen 1997) heeft gezeten: Femke Hellings. Ze schrijft al jaren columns, waarvan nu een selectie is verschenen onder de titel 'Ongezouten': vrouwmenselijke, treffende en lachwekkende belevenissen.
(...) Samengevat heeft de gemiddelde vrouw van nu het heel druk. Iets wat veel dames zullen herkennen. Ben je ook nog een alleenstaande moeder met drie zonen, dan is druk wellicht nog een understatement. (...) Het is de situatie van Femke Hellings die als een speer door het leven gaat en daar steeds weer een pakkende column over schrijft. (...) "Deze verhalen gaan over opvoeding, huishouden, gezond eten, maar ook over daten, vriendinnen en zo'n beetje alles wat

TN-01-2015.indd Sec1:43 24-12-2015 11:10:33

mijn pad kruist. Ze geven als het ware een kijkje in mijn leven, het zijn korte, pittige, en in het bijzonder voor dames herkenbare, grappige verhaaltjes. Ik kreeg er al snel heel leuke reacties op. (...) Vaak wordt gezegd dat ik verwoord wat een ander slechts denkt, maar niet zegt of durft te vertellen."

Bron: Weekkrant De Meijerij, 7-10-2015 door Wendy van Lijssel

Toon Ooms en Norbert Smulders zagen hun seminarie bloeien en leegbloeden

Oud-rector Ooms en oud-docent Nederlands Smulders blikten met Tom Tacken van het Brabants Dagblad terug op hun Beekvlietperiode. Beiden zijn ze zowel leerling als docent geweest aan het voormalige seminarie. Ooms was ook de allerlaatste regent van het seminarie.

(...) Zaterdag is Norbert Smulders de oudste leerling van weleer onder de 1500 reunisten die 200 jaar Beekvliet komen vieren. Het is driekwart eeuw geleden dat hij als twaalfjarig manneke 'intern' ging om zijn droom te verwezenlijken: pastoor worden. Dat het daar pas op zijn zestigste van zou komen, in Esch, kon hij onmogelijk bevroeden. (...) Toon Ooms, ook uit Tilburg, meldde zich op precies dezelfde dag als Norbert Smulders in Gestel. Zes jaar lang waren ze klasgenoten. Veel later vonden ze elkaar terug op Beekvliet, maar dan als priester-leraren. (...)

Toon Ooms. De laatste regent van Beekvliet

TN-01-2015.indd Sec1:44 24-12-2015 11:10:33

Norbert Smulders, oud-docent Nederlands op Beekvliet

Het keurslijf, dat voor de generatie van Smulders en Ooms zo vanzelfsprekend was geweest, knelde bij de seminaristen van de jaren zestig. Van wie onderweg hun roeping kwijtraakten, bleef een aantal op het internaat van Beekvliet zitten om het gymnasiumdiploma te halen. Maar de dagelijkse mis kon ze gestolen worden. Regent Ooms besloot die verplichting dan maar af te schaffen. “Sommigen vonden dat ik te soepel was, maar je moet nu eenmaal meebewegen met de tijd.”

Om de geslotenheid van het internaat te doorbreken, maar ook om de lokalen vol te krijgen, werden al in 1965 de eerste ‘externe’ leerlingen toegelaten, onder wie meisjes. (...) Beekvliet werd een gewone school. Voltooid verleden tijd is het klein-seminarie, beseft Norbert Smulders terdege. (...) De grootste teleurstelling uit zijn leven kwam na zijn priesterwijding. “Ik was twee jaar kapelaan in Oirschot. Had het daar prima naar mijn zin. En daar lag opeens een brief van het bisdom naast mijn ontbijtbord. Terug naar Beekvliet om leraar Nederlands te worden. Ik voelde me ellendig. Pastoor wilde ik worden, niet leraar.” (...)

Toon Ooms werd na zijn regentschap op Beekvliet benoemd als territoriaal vicaris, aan de zijde van bisschop Bluyssen. Maar op den duur wachtte ook hem het ambt, waarvoor hij ooit, als misdienaartje in de sacristie, was gevallen. “Ik werd pastoor in mijn geboorteparochie, ’t Heike in Tilburg. Kon het mooier?”

Bron: Brabants Dagblad, 1-10-2015 door Tom Tacken

TN-01-2015.indd Sec1:45 24-12-2015 11:10:43

Huidig Beekvliet in de pers

door Reggie van Genuchten

Beekvliet in het nieuws draaide de afgelopen maanden natuurlijk voornamelijk over het 200-jarig bestaan. Hieronder een klein résumé.

Banieren Gymnasium Beekvliet verdwenen

SINT-MICHIELSGESTEL - Twee van de drie banieren die gemaakt zijn voor het 200-jarig bestaan van Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel, zijn sinds de reünie van afgelopen weekeinde verdwenen.
Een woordvoerder van de school gaat er niet vanuit dat de banieren gestolen zijn. “We denken dat ze tijdelijk onvindbaar zijn. We hebben die banieren speciaal laten maken voor het jubileum en gaan er vanuit dat ze terugbezorgd worden. Het is toch iets van de school”, zegt een woordvoerder van Gymnasium Beekvliet.

Bron: Brabants Dagblad, 6 oktober 2015

De verdwenen banieren

TN-01-2015.indd Sec1:46 24-12-2015 11:10:43

Oud-leerlingen van Beekvliet Sint-Michielsgestel weer even in de schoolbanken

SINT MICHIELSGESTEL – Tussen de 1500 en 2000 oud-leerlingen hebben zaterdag de reünie van gymnasium Beekvliet in Sint Michielsgestel bezocht. De school, oorspronkelijk een kleinseminarie, bestaat deze week 200 jaar. De leerlingen konden onder meer herinneringen ophalen in de klas, een wandeling door de oude gebouwen maken of hun reizen naar Rome of Luxemburg nog een keer herbeleven.
Leon van Ooijen van de lichting 1997 uit Vught zit in de banken bij meneer Ditvoorst die Latijn en Grieks gaf. “Ik was zelf slecht in Grieks”, vertelt Leon. “Hij matste me altijd een beetje door te vertellen wat ik zeker moest leren bij een overhoring. Ze waren hier streng. Dit was een goede school. Er zaten veel bollebozen in de klas. Ik was in het begin geïntimideerd.”
Oud-leraar Karel Ditvoorst uit Sint Michielsgestel vindt het ‘geweldig’ weer even voor de klas te staan. “Ze kennen mij natuurlijk. Soms als ze hun naam zeggen, komt er nog wel iets boven. Het is een warm bad. Leerlingen die jou toen niet zagen zitten komen niet hè.” De reünie wordt zaterdagavond afgesloten met een feest en een bruin café waar de muziek wat lager staat om flink bij te kletsen.

Brabants Dagblad, 7 oktober 2015

Expositie 200 jaar Gymnasium Beekvliet Sint-Michielsgestel

SINT-MICHIELSGESTEL - Ter ere van het 200-jarige bestaan van Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel houdt de school in het weekend van zaterdag 10 en zondag 11 oktober een tentoonstelling.
Bij de tentoonstelling is van alles te zien over de geschiedenis van de school. Dat wordt in 4 thema’s gedaan: het ontstaan van Klein Seminarie, de oorlogsjaren en gijzelaarstijd, overgang van internaat naar gymnasium en de leerling door de jaren heen. Tijdens de expositie leidt de Gestelse heemkundevereniging De Heerlijkheid Herlaar bezoekers ook door de woonwijk, waar nog veel van het Klein Seminarie te zien is.
De expositie van Gymnasium Beekvliet is zaterdag 10 en zondag 11 oktober geopend van 11.00 tot 16.00 uur. Locatie is het schoolpand aan de Beekvlietstraat 4 in Sint-Michielsgestel. Toegang is gratis, net als de rondleidingen.

Brabants Dagblad, 4 oktober 2015

TN-01-2015.indd Sec1:47 24-12-2015 11:10:44

In Memoriam oud-vicaris Johan van Laarhoven

Door Peter van Overbruggen

Op 29 augustus 2015 is de in Eindhoven geboren oud-Beekvlieter mgr. Johan van Laarhoven op 89-jarige leeftijd overleden. Van Laarhoven was o.a. surveillant op seminarie Beekvliet (1953-1956) en docent moraaltheologie aan het grootseminarie in Haaren. Na de opheffing van dat laatste seminarie heeft hij zich – sinds 1967 in de functie van vicaris-generaal van het Bossche bisdom- sterk gemaakt voor de oprichting van de Theologische Faculteit Tilburg. Van Laarhoven was in een roerige tijd voor de Nederlandse bisschoppen 19 jaar lang de rechterhand van bisschop Jan Bluijssen. De bisschop als de pastorale inspirator en Johan als de bescheiden, maar doortastende bestuurder. In deze periode kreeg met name Jan Bluijssen te maken met tegenwerking vanuit Rome. Voordat Bluijssen een opvolger kreeg, is Van Laarhoven nog diocesaan administrator geweest en hierna vice-officiaal bij de kerkelijke rechtbank (1985-1991). Na zijn pensioen werd Van Laarhoven rector bij de Zusters van de Choorstraat, welke pastorale taak hem na aan het hart lag.

De overweging bij de uitvaart van 4 september werd uitgesproken door diaken Henk Degen. Hij kenschetste Johan van Laarhoven als een persoon die graag de touwtjes in handen hield. Zo had hij ook zijn eigen afscheidsviering minutieus voorbereid: de lezingen gekozen, de plaats van samenkomen en de voorgangers. Henk Degen gaf een typering van het pastoraat, zoals Van Laarhoven dat zag en uitdroeg: onder andere als de gezamenlijke verantwoordelijkheid van alle gelovigen, niet als een exclusief (voor)recht van de gewijden. Een pastoraat van de hartelijke uitnodiging, niet van de autoritaire dwingelandij. Een pastoraat van dienstbaarheid, niet van arrogante macht, maar als warme nabijheid aan gewone mensen. Een pastoraat dat geïnspireerd wordt door de Goede Herder bij uitstek, Jezus van Nazareth. En zo kon met voldoening teruggekeken worden op zijn leven, verwijzend naar de woorden van Han Fortmann: “Wie nu al het Licht ervaart, hoeft niet bang te zijn dat het Licht straks niet meer schijnen zal”

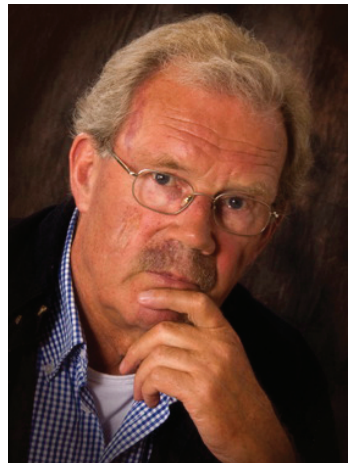

Johan van Laarhoven

TN-01-2015.indd Sec1:48 24-12-2015 11:10:44

Laurens van Vroonhoven, een koers volbracht

Door Peter van Overbruggen

Laurens van Vroonhoven

Op 15 september 2015 overleed Laurens van Vroonhoven, oud-Beekvlieter. Op 12 april 1936 werd hij in Son geboren en op 21 september is hij in zijn geboortedorp begraven. Een aantal van zijn koersgenoten was aanwezig bij de uitvaart, die werd geleid door zijn jaargenoot Wim Kalb. Mijn gregoriaans koor was gevraagd om te zingen en zo kwam ik in contact met de familie Van Vroonhoven. Toen pas realiseerde ik me dat het deze Laurens was die 15 jaar geleden in Tempora Nostra had gefigureerd.
Dat was bij gelegenheid van de publicatie van het boek Een tijdsbeeld uit Brabant. 1960-2000. Een klas op zoek naar koers. Omdat ik van dat boek een recensie wilde schrijven voor ons blad, had ik in 2000 contact gezocht met Laurens als schrijver en met zijn jaargenoot en medeauteur Jan van Bijsterveldt. Hun boek beschrijft het boeiend (geanonimiseerde) levensverhaal van de leden van cours '60, mannen die in dat jaar priester werden gewijd. Tijdens de uitvaart sprak onder andere zijn zus Wilhelmine een herdenkingswoord uit, waarvan ik hieronder een parafrase geef.
In de schaduw van de Sonse kerk geboren, kreeg Laurens op 12-jarige leeftijd het kleinseminarie in beeld, waar hij zich op zijn plaats voelde en waar hij nieuwe vrienden kreeg, van wie enkelen voor het leven; hij was gezagsgetrouw en een goede student. In deze besloten, beschermde omgeving werd zijn roeping tot het ambt van priesterschap gevormd. Op vakanties thuis hield hij zich aan de regels van het seminarie om met medestudenten op te trekken en zich wars te houden van de aardse geneugten. Zijn zus Paula moest altijd vóór of áchter hem fietsen, want het was "not done" voor een priesterstudent samen met een meisje naast elkaar te fietsen.

Zijn keuze voor het priesterschap werd voor hem steeds duidelijker, alhoewel hij hier ook mee geworsteld heeft. Na zijn priesterwijding door mgr. Bekkers in 1960 begon zijn leven als kapelaan in Tilburg. Na enkele jaren werd hij door de bisschop gevraagd om sociologie te gaan studeren. Hij ging zich vragen stellen rondom zijn priesterschap en de structuren van het instituut kerk. Hij accepteerde het aanbod om in Lima aan de katholieke universiteit de nieuwe faculteit van de niet-westerse sociologie op te zetten. Na zijn terugkomst in Nederland nam

TN-01-2015.indd Sec1:49 24-12-2015 11:10:44

hij een pijnlijk besluit: hij verliet het priesterambt. Een huwelijk volgde, waarin twee zoons werden geboren.

De contacten met zijn coursgenoten bleven bestaan. En zo ontstond het bovengenoemde boek, het resultaat van interviews met zijn kompanen uit de seminarietijd. Het heeft hem verbaasd en teleurgesteld dat het boeiende tijdsdocument zo weinig belangstelling kreeg vanuit het Bossche bisdom.
Toen bij hem de eerste symptomen van de Parkinson zich manifesteerden, constateerde hij – niet zonder ironie – een bijzondere woordspeling: park-in- Son. Zijn wens om terug te keren naar Brabant, naar Son, de plaats waar al eeuwenlang zijn familie woonde, werd vervuld. Daarmee was de cirkel rond, de koers volbracht.

TN-01-2015.indd Sec1:50 24-12-2015 11:10:45

Personalia

Geboren

Op 5 augustus is geboren Jop, zoon van Moniek van der Heijden (2004) en Teun Lavrijssen.

Getrouwd

Op 4 september zijn getrouwd Janneke van Genugten en Bas Wintjes (beiden 1986).

Overleden

Op 29 augustus is op 89-jarige leeftijd overleden Johan van Laarhoven (examenjaar 1945), emeritus vicaris-generaal van bisschop Jan Bluijssen .

Op 15 september 2015 overleed Laurens van Vroonhoven, oud-Beekvlieter. Hij is in 1960 priester gewijd, studeerde sociologie en was werkzaam aan de universiteit van Lima. Later trouwde hij en kreeg twee kinderen.

Op 10 november is op 74-jarige leeftijd overleden Kees Maas (examenjaar 1960)

Geslaagd

Op 27 augustus behaalde Eefje Janus (2009) haar masterdiploma Marketing Management aan Tilburg University.

TN-01-2015.indd Sec1:51 24-12-2015 11:10:45

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in april 2016. De kopij daarvoor dient vóór 1 maart 2016 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Kees Quinten (1967), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Reggie van Genuchten (1989) en Patrick van Aarle (1993).

Redactieadres:
Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalia sturen naar: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid, Ruwenbergstraat 12a Sint-Michielsgestel;

Druk: Drukkerij Rooijmans Nuenen
Oplage: 750

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

TN-01-2015.indd Sec1:52 24-12-2015 11:10:45

TN-01-2015.indd Sec3:III

Doorlopende machtiging voor lidmaatschap NMI

S€PA

Naam incassant	: Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)		
Adres incassant	: Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4		
Postcode incassant	: 5271 SM	Woonplaats incassant	: SINT-MICHIELSGESTEL
Land incassant*	: Nederland	Incassant-ID	: NL14ZZZ402190290000
Kenmerk machtiging	:		

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI.

Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam	:				
Adres	:				
Postcode	:	Woonplaats	:	Land*	: .....
Telefoon	:	E-mailadres	:		
Examenjaar	:	Studierichting	:	Beroep	: .....
Rekeningnummer [IBAN]	:	Bank Identificatie [BIC]**	:		
Plaats en datum	:	Handtekening	:		

* Hoeft alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.
** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHIELSGESTEL

24-12-2015 11:10:45